

# 253 DANMARK

Vi el - sker vort blom-stren-de Fæd - re-land, dets Bø - ge og Bak - ker og

4 Bøl - ger, vi en - der vor Gang ved en hav - blaa Strand, hvad Vej el - ler Sti vi end

8 føl - ger; og in - gen skal sø - ge for - gæ - ves Ly, og in - gen skal vej - vild

12 van - dre, der er ik - ke læn - ger fra By til By, end Klok - ker kan hø - re hver -

16 an - dre. Det Land, det har fo - stret vort ven - li - ge Sind og

19 smi - let os Fre - den i Hjer - ter - ne ind, det er Dan - mark!

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

1. Vi elsker vort blomstrende Fædreland,  
dets Bøge og Bakker og Bølger,  
vi ender vor Gang ved en havblaa Strand,  
hvad Vej eller Sti vi end følger;  
og ingen skal søge forgæves Ly,  
og ingen skal vejvild vandre,  
der er ikke længer fra By til By,  
end Klokker kan høre hverandre.  
Det Land, det har fostret vort venlige Sind  
og smilet os Freden i Hjerterne ind,  
det er Danmark!
2. Da Riger blev til for i Kamp at dø  
og segne, i Mørket begravet,  
da slumrede fjernt paa den blanke Sø  
vort Danmark, beskærmet af Havet.  
Det vaagned og kendte, at Hjertet slog  
i Længsel ved tusind Strande, –  
og ud over Bølgerne Danerne drog  
og kæmped om Riger og Lande.  
De hersked i Vælde, – og hersked de kort,  
det Land, som bestandig blev deres og vort,  
det er Danmark!
3. Det Land har de elsket – som vi – engang,  
det kan vore Sjæle fornemme;  
naar ikke vi lytter til Fuglesang,  
saa hører vi Bølgernes Stemme;  
og Bølgerne nynnner vor Længsel frem,  
mens Fugle i Mark og Skove  
forkynder, at her er vort Hjertes Hjem,  
hvor Fædre i Højene sove.  
Det Land, der skal eje vor Daad og vort Navn  
og tage os selv i sin kærlige Favn,  
det er Danmark!

*Axel Juel*